

T.C.
İSTANBUL
CUMHURİYET BAŞSAVCILIĞI

Soruşturma No : 2010/23967

İFADE TUTANAĞI

Müşteki A. M.

Müştekiye CMK . M. 234. Uyarınca; delillerin toplanmasını isteme, soruşturmanın gizlilik ve amacını bozmamak koşuluyla Cumhuriyet Savcısından belge örneği isteme, vekili yoksa baro tarafından kendisine bir avukat görevlendirilmesini isteme, 153. Md. Ye uygun olmak koşuluyla vekili aracılığı ile soruşturma belgelerini ve el konulan ve muhafazaya alınan eşyayı inceletme, Cumhuriyet Savcısının, kovuşturmaya yer olmadığı yönündeki kararına kanunda ayazılı usule göre itiraz hakkını kullanma hakları hatırlatılıp açıklandı.

Müşteki haklarını anladığını , kendi avukatım AV. NECİP KİBAR - 16288 Huzurunda ifadesini vereceğini beyan etmekte, müştekiden olayla ilgili şikayet ve delilleri soruldu;

SORULDU : Ben Gazze'ye insani yardım götürün konvooya tamamen insani amaçlarla katılmak için katıldım. Gemiye 27.Mayıs.2010 Perşembe günü akşam saatlerinde Antalya limanından bindim. Gümrükten tüm resmi kontroller ve çıkış işlemlerimiz yapılarak gemiye geçişimiz gerçekleştirildi.30.Mayıs.2010 Pazar akşamına kadar her şey normal gitmekteydi. Saat 22:30 civarında İsrail donanmasının bizi takip ettiği ve iletişim sistemlerimizi engellemeye başladığını fark ettik. Ben o sıralarda gemide basın odasındaydım. Ve internetin aralıklarla kesildiğine şahit olmuştum.31 Mayıs Saat 04:25 sularında İsrail hücumbotları hızlanarak bize doğru yaklaştı. Direkt olarak üzerimize ses, sis bombaları atmaya ve plastik mermilerle ateş etmeye başladılar. Ben o sırada geminin arka alt kısmında bulunmaktaydım. Üzerime can yeleği giymiş ve orada bir grup gönüllüyle beklemekteydim. İlk saldırı bizim bulunduğumuz bölgeye gerçekleşti. Atılan bombaların parçalarının ayak, diz ve kollarıma saplandığını hissettim. Ben arka taraftayken helikopterlerin yukarıya yöneldiğini gördüm. O bölgeden indirme yapmaya çalıştıklarını fark ettik. Askerler helikopter üzerinden güverteye kurşunlar yağdırıyorlardı. Helikopterlerin gözükmemesinden kısa bir süre sonra “yukarıda ölü ve yaralılar var yardıma koşun” şeklinde bir çağrı işittim. Hemen o tarafa doğru koşmaya başladım. Kaptan köşkü taraflarına ulaştığımda yerlerde yaralılar, kanlar gördüm. Bir yaralıyı zar zor alıp revire götürdük. Ama köşkün kapısının orada bayılmış ve ayağının etrafı kan gölü olmuş bir kişinin olduğu işaret ediliyordu. Askerlerin silahlarının kırmızı lazer ışıkları her tarafta dolacağı için kimse o yaralıya ulaşamıyordu. Kırmızı ışıklar azalınca ben gidip o yaralıyı kollarından çekip revirin kapısına çektim. Kendinde değildi ve sol bacağından çok kan kaybediyordu.Ben tekrar kaptan köşkünün kapısına gidip içeriye girdim. Kaptan ellerini havaya kaldırmış camın arkasındaki askerlere İngilizce “tamam teslim olduk ateş etmeyin” şeklinde bağıryordu. Tam o sırada askerler silahlarıyla camlara ateş edip paramparça ettiler. Ben kendimi dışarıya attığımda üst taraftan açılan bir ateşle sırt ve bacağımdan vuruldum. Yukarıdan aşağıya doğru ateş edilmişti. Zaten doktor raporlarımızda kurşunun böbrek üstü hizasından girip, sağ bacak üst kısmından çıktığı tespiti mevcuttur.Beni içeriye taşıdılar ve bacağımdaki yaraya tampon yaptılar. Sırtımdaki deliği 22 saat sonra fark ettiğim için kan kaybettiğimi anlayamamıştım. Bu sebeple kendimden geçip bayıldığım anlar oluyordu.İçerisi adeta can pazarıydı. Ölü ve ağır yaralılar çoktu. Bu sebeple fazla yardım istemeden kenarda uzanarak beklemeye başladım.Askerler gemiyi kontrol altına aldıklarında silahlarını doğrultarak bizleri dışarıya çağırdılar. Ben koltuk ve demirleri tutarak onlara doğru yürümeye başladım. Üzerimi aradılar ve cep telefonumu aldılar. Yaralı olmama rağmen ellerimi arkadan sıkıca bağladılar. Herkes gibi güverteye diz çökmemi istediler. Ben yaralı olduğumu diz çökemeyeceğimi anlatmaya çalıştığımda hırsıyla kollarımdan tutup beni üst güverteye çıkardılar. Bunun üzerine pantolonumun sağ bacak kısmını makasla hırsıyla yırttı. Kemerimi de

kesmeye kalkıştı ama başaramadı. Orada kan toplamış tamponu alıp yeni bir tampon koydu. Ve ellerimi yeniden sıkıca bağladı... Askerlerle bana bakıp sessizce konuşmaya başladılar. Sonra yanıma bir asker geldi ve sol nabzıma bakıp koluma serum taktı. Serum bittiğinde ise iğneyi çıkarmayıp hortumunu kesti ve öyle bıraktı... Tam 12 saat ellerim bağlı, sağ bacağım yaralı ve sol kolumda bırakılmış bir serum iğnesiyle yolculuğa devam etmemi istiyorlardı. Ben 1-2 saat sonra dayanamayarak bağlı ellerimle hortumun ucundan tuttum ve zorla çekerek iğneyi damardan çıkardım. Bu şekilde yolculuğumuz tam 12 saat sürdü. Gemi Aşdod limanına yanaştığında 10-15 dakika sonra gemiden çıkacağımızı söylediler. Bunun üzerinden tam 12 saat geçtikten sonra gemiden indirilmeye başladık. Gemideki insanlar geminin ele geçirilmesinden limana inene kadar 24 saat gemide elleri bağlı gemide bekletildiler. Ben ve diğer yaralılar da o kadar saat gemide yaralı olarak beklemek zorunda kaldık... Ben gemiyi ele geçirmelerinden bizleri cezaevine götürdükleri ana kadar geçen 30 saate yakın sürede ne tuvalet ihtiyacımı giderebildim, ne de bir şeyler yeme imkânı bulabildim. Gemiden limana indiğimizde her cepheden fotoğraflarımızı çektiler, parmak izlerimizi aldılar ve bazı evraklara imza atmamızı istediler. Ben hiçbir evraka imza atmayacağımı söyledim. Bunun üzerine kâğıtları yırttılar ve cezaevine götürmek üzere zırlı bir araca beni bindirdiler. İlk sorgulamayı limanda yaptılar. Cezaevinde akşam yatağa girdiğimizden 1-2 saat sonra asker ve polisler ışıkları açıp içeri giriyor ve bizleri sayım bahanesiyle uyandırıyorlardı. Bu kısa aralıklarla birkaç kez devam etti. Anladık ki dinlenmemizi istemiyorlardı. Cezaevinden havaalanına götürülmek üzere çıkarıldığımızda önce beton bir hücreye alındık. 1-2 saat burada bekletildikten sonra otobüslere bindirildik. Çok gergin ve sıkıntılı geçen bir süreçti. Zaman adeta durmuştu. Ellerinden gelen tüm psikolojik baskıyı üzerimize kurdular. 5 dakikada boşaltılması mümkün olan otobüslerde 30-40 dakika bekletildik. Ayrıca çoğumuzu pasaportsuz sınırdışı ettiler. İngilizce küfrettiklerini işittim. Ve bu sebeple kavgalar ve yaralanmalar oldu. 1-2 kişinin üzerine onlarca asker ve polis çullanıp darp ediyorlardı. Sırf havaalanında darp alarak yaralanan arkadaşlarımızın sayısı 20'yi bulur. Cezaevinde ellerinde gördüğüm pasaportumu havaalanında kaybetmişlerdi. Pasaportum olmadan çıkmayacağımı söyledim. 4-5 saate yakın sandalyede oturarak bekledim. Fakat ortamın çok gerilmesi ve pasaportları bulma isteklerinin olmadığını anlayınca uçağa geçiş yaptım. İsmime kayıtlı olan Umuma Mahsus TR-U 005892 No'lu Pasaportum (Lacivert) İstanbul İl Emniyet Müdürlüğü tarafından 08.08.2008 tarihinde, verilmiş olup süresinin 5 yıl uzatma işlemleri Kağıthane İlçe Emniyet Müdürlüğü pasaport şubesi tarafından yaptırılmıştır. Bu işlem 2010 yılının Mart ayında gerçekleştirilmiştir. Burada bazı endişelerim var. Avrupa vatandaşlarının pasaportlarını kullanarak üst düzey insanlara suikast düzenlediklerini bildiğimden dolayı İsraililerin pasaportlarımız üzerinde tahribat yapabilecekleri korkusunu taşıyorum. İstanbul'a geldiğimizde fotoğraf makinem, ses kayıt cihazım, cep telefonum ve pasaportumu göndermediklerini gördüm. İsrail askerleri bunları aldılar fakat bana bir daha iade etmediler. Tarafıma bu muameleleri reva gören ve beni uluslar arası sularda silahla yaralayan İsraili tüm yetkililerden davacı ve şikayetçiyim. Dedi. .

Hazır olan vekilden soruldu: İfadeye aynen katılıyoruz. sorumluların cezalandırılmasını talep ederiz. D dedi. Beyanı okundu. Hep birlikte imza altına alındı.
07/07/2010